

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2025, č. j.: MV-77170-5/SO-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2025, č. j.: MV-77170-5/SO-2025, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2025, č. j.: MV-77170-5/SO-2025, jímž po opětovném posouzení nebyl shledán důvod pro udělení dočasné ochrany podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“), ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že nelze považovat žádost o dočasnou ochranu za nepřijatelnou pouze z důvodu udělení dočasné ochrany v jiném členském státu EU. Žalovaná měla věcně posoudit jeho žádost a ověřit, zda žalobce v okamžiku jejího podání disponoval pobytovým oprávněním v jiném členském státu. Žalobce doložil, že jeho dočasná ochrana v Rumunsku již zanikla. Žalobce musel požádat o vízum strpění, aby na území nepobýval nezákonně do doby, než Městský soud v Praze zakročil proti předchozímu postupu prvostupňového orgánu. Pokud vízum strpění představuje překážku pro udělení dočasné ochrany, žalovaná měla žalobce vyzvat, aby se ho vzdal. Existující pobytové oprávnění nelze podřadit pod pojem jiné závažné překážky. Podmínky pro žadatele o dočasnou ochranu nemohou být přísnější, než jak jsou stanoveny ve směrnici Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice 2001/55/ES“). Dočasná ochrana není subsidiární vůči jiným pobytovým oprávněním. Důvod zániku dočasné ochrany spočívající v udělení víza k pobytu nad 90 dnů není v souladu s čl. 1, čl. 3 odst. 5, čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že řádně zjistila skutkový stav. Žalobci byla v Rumunsku udělena dočasná ochrana. Právo sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany nevyplývá z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 27. 2. 2025, C-753/23, *Krasiliva*, ani ze směrnice 2001/55/ES, ani z prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382“), a ani z prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (dále jen „prováděcí rozhodnutí Rady 2025/1460“). Žalovaná neudělila dočasnou ochranu v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. l) z.p.c. a v podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Neshledala důvod pro neudělení dočasné ochrany z důvodu existence víza strpění. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že se X. žalobce X. vzdal se svých práv plynoucích z dočasné ochrany udělené Rumunskem (X.). Dne 17. 1. 2025 požádal o dočasnou ochranu. Na formuláři je uvedeno, že je žádost nepřijatelná, neboť nebylo prokázáno, že žadatel je osobou podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb. Žalobce následně podal žalobu proti nezákonnému zásahu. Městský soud v Praze X. určil, že zásah byl nezákonný a žalovaná je povinna žalobcovu žádost přijmout a věcně se jí zabývat.
6. Podle výpisu z CIS žalobce pobývá na území na základě víza strpění s platností od 13. 3. 2025 do 31. 3. 2026.

7. Následně Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, vydalo informaci o důvodech neudělení dočasné ochrany ze dne 3. 4. 2025, č. j.: OAM-0004187-10/DO-2025. Oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany nebylo uděleno, protože byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žadatele na území. Podle odůvodnění byla žalobci poskytnuta ochrana ve formě dlouhodobého víza za účelem strpění. Jinou závažnou překážkou podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c. je předchozí poskytnutí účinné ochrany před návratem na Ukrajinu. Platnost víza za účelem strpění bude prodlužováno po dobu účinnosti prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382. Žalobce požádal o nové posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany.
8. Následně žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí ze dne 1. 7. 2025. V odůvodnění označila rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 3. 4. 2025, č. j.: 1 Azs 174/2024-42, za soudcovské dotváření práva *contra legem*. Ze směrnice 2001/55/ES ani prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 nevyplývá povinnost členských států umožnit přesun žadatelů do státu jejich volby. Žalovaná nemohla vyhovět žalobcově žádosti v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. l) z.p.c., protože nesplnil podmínky z důvodu dříve udělené dočasné ochrany v Rumunsku.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.
11. Podle ust. čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 *toto rozhodnutí se vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala: a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022; b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).*
12. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a).*
13. Podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *na řízení o udělení dočasné ochrany se obdobně použijí ustanovení zákona o pobytu cizinců na území České republiky o udělování víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky.*
14. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. l) z.p.c. *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.*

15. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce je ukrajinským státním příslušníkem a ze země původu vycestoval po dni 24. 2. 2022. Získal dočasnou ochranu v Rumunsku, které se vzdal X. Ohledně skutkových otázek nebylo ve správním řízení sporu.
16. Žalobce v žalobě namítal, že v minulosti udělená dočasná ochrana v Rumunsku, která již pozbyla platnosti, nepředstavuje překážku pro udělení dočasné ochrany v ČR.
17. Podle právní věty rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j.: 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, „*Cizinci, kteří jsou držiteli dočasné ochrany podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, mají právo přemístit se v průběhu jejího trvání do jiného členského státu Evropské unie. Předpokladem pozitivního rozhodnutí o jejich žádosti je nicméně ukončení pobytového oprávnění vydaného v rámci dočasné ochrany v původním hostitelském státě.*“ V odůvodnění uvedeného rozsudku NSS uvedl: „*Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě Rozhodnutí Rady č. 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž tomuto právu odporuje. Nelze ji proto aplikovat. [...] Nejvyšší správní soud si je vědom, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň, a tudíž ani pobytového oprávnění, jež je součástí komplexu práv plynoucích z dočasné ochrany. Jak nicméně naznačil již v rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, tento problém nenastane, pokud osoba pobytovým oprávněním v jiném členském státě nedisponovala (buď proto, že o něj poprvé žádá v České republice, anebo z důvodu, že ji nebylo v jiném členském státě vydáno) či již nedisponuje (např. se jej vzdala). Pokud tedy v takovém případě nebude dán důvod pro vyloučení žadatele z dočasné ochrany, či tato osoba nevezme svoji žádost zpět, bude namístež žadateli pobytové oprávnění v České republice vydat.*“
18. Prováděcí rozhodnutí Rady 2025/1460 nemělo na výše uvedené vliv. NSS v rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j.: 1 Azs 126/2025-28, konstatoval: „*Pro výklad považuje kasační soud za klíčové, že (nové) prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany. Podle čl. 1 tohoto rozhodnutí došlo pouze k prodloužení dřívějšího právního rámce založeného (původním) prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 bez jakýchkoliv změn. Stejně tomu bylo již v případě předchozího prodlužování v prováděcích rozhodnutích Rady (EU) 2023/2409 a 2024/1836. Omezení sekundárního pohybu osob přitom umožňuje čl. 11 Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“), jehož aplikace byla vyloučena (rozsudek NSS č. j. 1 Azs 111/2025, bod 31) a k jeho aktivaci nedošlo ani nyní. V tomto ohledu je tak stále relevantní dřívější výklad Nejvyššího správního soudu (viz bod [8] tohoto rozsudku). Konečně k bodům 4 až 6 preambule (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 Nejvyšší správní soud uvádí, že jejich cílem je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně. To vyplývá jak z textu preambule (členské státy by „s cílem zabránit vícenásobným registracím k dočasné ochraně měly zamítnout žádosti“ – viz bod 4 preambule), tak i z opakovaného potvrzení vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (bod 5 preambule), na což navazuje shrnující bod 6 preambule. I touto optikou tak dosavadní judikatura kasačního soudu ob stojí.*“
19. Žalovaná opakovaně neúspěšně rozporuje výše uvedenou judikaturu týkající se sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany. NSS v rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j.:

1 Azs 126/2025-28, uvedl: „Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že tento případ byl jen dalším z mnoha, které stěžovatel zcela zbytečně vyvolal. Z úřední činnosti je totiž soudu známo, že stěžovatel již po několik měsíců opakovaně podává ve věcech sekundárního pohybu osob spadajících pod dočasnou ochranu kasační stížnosti. V těchto řízeních neustále polemizuje s právní otázkou možnosti sekundárního pohybu, s čímž je opakovaně neúspěšný. Od začátku roku 2025 vydaly všechny senáty Nejvyššího správního soudu k jeho kasačním stížnostem již vyšší desítky rozhodnutí, v nichž postupují jednotně v souladu s výše uvedeným právním názorem (bod [8] tohoto rozsudku). Kromě toho kasační soud eviduje další vyšší desítky kasačních stížností podaných stěžovatelem v typově totožných věcech, o nichž dosud nerozhodl. Je tak zřejmé, že se nejedná o ojedinělé selhání, ale o systémový nedostatek, který je zjevně projevem neochoty respektovat rozhodnutí správních soudů, která u stěžovatele přetrvává již po několik měsíců (...) Nejvyšší správní soud považuje za nanejvýš žádoucí, aby stěžovatel promítl závěry judikatury kasačního soudu do své praxe a namísto množství opakujících se kasačních stížností ukončil nezákonné zásahy do práv jednotlivců.“ Ačkoli se citovaný rozsudek týkal nezákonného zásahu, obecné závěry týkající se sekundárního pohybu osob lze aplikovat i na projednávanou věc.

20. NSS svůj postoj zopakoval v rozsudku ze dne 23. 10. 2025, č. j.: 7 Azs 156/2025-22, ve kterém znovu odkázal na výše citovaný rozsudek ze dne 3. 4. 2025, č. j.: 1 Azs 174/2024-42, a dodal: „Tento právní názor, který je zveřejněn i ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, byl judikaturou kasačního soudu opakovaně potvrzen (viz rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2025, č. j. 1 Azs 111/2025-34, body 26 až 27 a tam obsáhle citovanou judikaturu). Kasační soud již v dřívějším rozsudku č. j. 1 Azs 111/2025-34 dovodil, že „správní orgány jsou povinny jeho judikaturu v obdobných případech (tj. i mimo kasační závaznost v individuálním případě) respektovat“ a je od nich očekáváno, že svoji správní praxi uvedou do souladu s rozhodovací praxí správních soudů (body 17 a 20 tamtéž). Správní orgány samozřejmě mohou vznášet racionální a závažné konkurující důvody proti rozhodnutím soudů (bod 21 tamtéž). Je ovšem obtížné představitelné, pokud Nejvyšší správní soud v nedávné době a v takovém rozsahu vyjádřil svůj právní názor, že by neustálé vyjadřování nesouhlasu ze strany stěžovatele mohlo vést k odlišnému výsledku. Naopak opakované nerespektování soudních rozhodnutí správním orgánem je v konečném důsledku projevem svévole a popírá jak základní zásady fungování veřejné správy, tak i principy právního státu založeného na respektu k právům a svobodám jednotlivce (bod 17 tamtéž). [...] Omezení sekundárního pohybu osob přitom umožňuje čl. 11 Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“), jehož aplikace byla vyloučena (rozsudek NSS č. j. 1 Azs 111/2025-34, bod 31) a k jeho aktivaci nedošlo ani nyní.“ NSS opět rozhodoval ve věci nezákonného zásahu, jednalo se však o totožný problém jako v nyní projednávané věci, tedy o dříve udělenou dočasnou ochranu v jiném členském státu EU a její vliv na posouzení nové žádosti.

21. Ve správním řízení bylo prokázáno, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí již žalobce nedisponoval dočasnou ochranou v Rumunsku, což ostatně nerozporela ani žalovaná, která měla k dispozici X. (nicméně, na některých místech napadeného rozhodnutí vnitřně rozporně (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a v rozporu se správním spisem (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.) uvádí, že žalobce dočasnou ochranou v Rumunsku disponuje). Žalovaná navzdory řadě rozhodnutí NSS v obdobných věcech i nadále zastává názor, že sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany v členských státech není možný, ačkoli NSS její postoj opakovaně vyvrací. Soud připomíná právní větu k rozsudku NSS ze dne 17. 7. 2025, č. j.: 1

Azs 111/2025-34: „Správní orgány, stejně jako krajské soudy, jsou obecně povinny respektovat judikaturu Nejvyššího správního soudu a závěry z ní vyplývající, a to ve všech skutkově a právně obdobných případech (§ 12 odst. 1 s. ř. s. a čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Pokud se od existující judikatury chtějí odchýlit, musí předložit racionální a závažné konkurující důvody.“ V minulosti udělená dočasná ochrana v Rumunsku, které se žalobce vzdal, nepředstavuje důvod pro nevyhovění jeho žádosti s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. l) z.p.c.

22. Prvostupňový orgán považoval existující vízum strpění za jinou závažnou překážku pro udělení dočasné ochrany podle ust. § 56 písm. j) z.p.c. Žalovaná souhlasila pouze se závěrem, že dočasná ochrana nebyla udělena, ale neztotožnila se s odůvodněním a nevyhověla žalobci s odvoláním na ust. § 56 odst. 1 písm. l) z.p.c., protože podle jejího názoru nesplňoval podmínky kvůli v minulosti udělené dočasné ochraně v Rumunsku. Ve vyjádření k žalobě žalovaná výslovně uvedla, že neshledala důvod pro neudělení dočasné ochrany v souvislosti s existencí víza strpění. Žalobcova námitka týkající se existence platného víza strpění je proto bezpředmětná.
23. Soud pro kontext odkazuje i na své dřívější rozsudky v obdobných věcech, a to ze dne 17. 10. 2025, č. j.: 4 A 47/2025-32, a ze dne 21. 10. 2025, č. j.: 2 A 46/2025-29.
24. Ze všech výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
25. V dalším řízení žalovaná opětovně posoudí důvody neudělení dočasné ochrany. V minulosti udělená a již neplatná dočasná ochrana v Rumunsku nepředstavuje důvod pro nevyhovění žalobcově žádosti. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Žalobci žádné prokazatelné náklady nevznikly a ani žádné neuplatňoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. prosince 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.